

A semmi közepén

Az előzőtől eggyel jobbra lévő kalickában egy vele erősen rezonáló, alternatív idősíkból származó, furcsa, fémes kötésű notesz található, aminek a beszerzése a kalickák tulajdonosának összes technikai és mágikus tudását igénybe vette. Az öreg már nagyon sokszor elolvasta a tartalmát, de máig nem tudta teljesen a helyén kezelni és feldolgozni a benne látottakat – ráadásul mindig felfedezett benne egy-egy újabb kis részletet, amit korábban nem -, így ismét kiszabadította „börtönéből”, és kinyitotta az első bejegyzésnél...

1. (3101 ápr. 2.)

Ez volt ébredésem napja. Bár két nappal később kezdtem el írni ezt a naplót, nagyon élénken emlékszem még a történésekre. Két nap? Miket beszélek, itt nincsenek napok, sok-sok parszekre vagyunk a legközelebbi csillagtól, csak azért használom a földi időszámítást, nem a flottabelit vagy az univerzálisat, hogy el ne veszítsem az eszemet... de erről majd később. Szóval ott tartottunk, hogy elkezdtem ébredezni. Ami eleve egy jó hír, tekintve, hogy bizonyos fokozatos, biztonságos ébredéshez szükséges szerek hiánycikknek számítanak, mert csak annyit tudtunk beszerezni induláskor, amennyi a misszió vezetőinek és a célhoz éréshez nélkülözhetetlen szakembereknek szükséges. Az egyszerű halandónál így van egy-két ezrelék kockázat az elhalálozásra vagy súlyos agysérülésre, ami jelen helyzetben az elhalálozással egyenlő, mivel a meggyógyításához nincs elég erőforrásunk. Mikor felébredtem Gors Antius Alex tizedestársam köszöntött. Először megbizonyosodott, hogy emlékszem-e mi a feladatom, nem szenvedtem-e agysérülést. Majd a hajó általános állapotáról tájékoztattott, és vázlatosan elmesélte mi minden történt mióta hibernáltak. Lényegében semmi. Terv szerint haladtunk, csak egyszer találkoztunk idegenekkel - akik úgy tűnt elhitték, hogy valójában egy spnut kereskedőhajó vagyunk - és csak egyszer kellett egy túl közel merészkedő meteort szétlőni. Látszott rajta, hogy jól esik valakivel beszélni, nagyjából két hete nem látott tudatánál lévő emberi lényt. Akkor még nem is gondoltam bele, micsoda teher ez...

Miután kibeszéltük magunkat, segítettem őt lefagyasztani. Aztán teljesen egyedül maradtam. Egy hajón a mélyűr közepén cirka tizenöt-ezer mesterséges kómában tartott fajtársammal, feltehetően az univerzum utolsó szabad embereivel. Tíz napra, kétszáznegyven órára, tőlem függ az emberiség sorsa. Az első napon még nem is éreztem át ennek a felelősségét, most is épp csak kezdem felfogni. A hajón ugyan a robotpilóta intézi a dolgokat, de az 2600-as évek MI lázadása óta direkt le van butítva, nehogy veszélyt jelentsen. Ezért kell mindig egy ember, aki felügyelje. Pontosabban - elsősorban a magány elkerülésének céljából - kettő kellene vagy három az előírás szerint, de arra nincs elég étel, és az ébresztések száma is túl nagy lenne. Így, mint azt a szakik kiszámolták, mind a négyezer-kétszázhusz embernek, aki a képes az ellenőrző

feladat ellátására (de nem vezető vagy tudós) szükséges is megtennie azt, összesen négyszer az út folyamán, mindig tíz nap erejéig. Persze végszükségben felébreszthetnek másokat, de ha minden igaz nem lesz végszükség. Reméljük.

A következő ellenőrzésig és a javasolt alvásig még több óra hátra volt, így elkezdtem bolyongani a hajón. Üres folyosók, félig feltöltött raktárak, hibernációs kamrák és készenléti üzemmódban vegetáló gépek mindenütt. Megnéztem azokat a helyeket is ahol az induláskor még nem jártam, de semmi újat nem tapasztaltam, ezeket már mind láttam korábban. Az ellenőrzés előtt elmentem az étkezőhelyiségbe és a sok fekvés utáni sok gyaloglástól elgyengült lábbal lerogytam egy székre. Egy több száz fős menzán egyedül. Szóltam a robotpilótának, hogy készítse elő az étellemet, amit meg is tett. Utálom, hogy normális étel helyett ezt a kocsonyás szart és néhány kiegészítő tablettát kell enni, de leküzdöttem a torkomon. Evés után gyorsan lezavartam az ellenőrzést, aztán kidőlttem az ágyamban, mivel a hibernálásból való kijövetel után az agyamnak újra működnie kellett, amit volt fárasztó megszokni.

2. (3101 ápr 2.-3.)

Hét órával később megszólalt a vekker. Fokozatosan hangosodó madárcsicsergés volt az ébresztés hangja. Istenem, madárcsicsergés! Fogok én valaha olyat hallani még élőben? Nem is tudom, hogy ahova megyünk, ott lesznek-e madarak. Nem is tudom, hogy egyáltalán megélem-e azt. Még három ébresztés, azaz a mostanit is beleszámolva összesen kábé fél százalék kockázat a halálra, ha összeadjuk őket. Nagyjából hatvan ember meg fog halni a hajót ellenőrző négyezerből az út közben (ebből három már be is következett, mint később a hajónaplóban olvastam) illetve a végén is lesznek úgy huszonegynéhányan, akik nem ébrednek már fel. De az is lehet, hogy jön egy meteor, kalózkodó vagy megtalálnak az ellenségeink és soha nem ér oda egyikünk sem.

Kinyomtam az ébresztőt, kikászálódtam az ágyból. Ahogy kiértem a parancsnoki hídhöz megláttam a végtelen, hideg űrt egy-két messzi-messzi csillaggal vagy galaxissal. Beleborzongtam a látványba, pedig még sokáig kell elviselnem. Az ellenőrzés szerint a C2 fékezőrakéta cseréje szorulna, a borítása helyenként elvékonyodott. Ócska gnaükoszi munka, a lázadók állandó anyag- és szakemberhiánnyal küzdöttek. Mondjuk nem is csoda, miután a fontosabb nyersanyagokat nagyobb mennyiségben tartalmazó bolygókat már kezdetben elfoglaltuk, a kereskedelmüket pedig blokádnak alá vettük. Csak ugye aztán fordult a kocka, a lázadók által segítségül hívott üdláp idegenek szemet vetettek az összes naprendszerünkre és elkezdtek szisztematikusan kiirtani vagy terméketlenné tenni és rabságba taszítani minden embert, függetlenül attól, hogy a polgárháború melyik oldalán harcolt. Így a kényszerhelyzet miatt elég hamar békét kötöttünk a lázadókkal, akik még teljes megsemmisülésük előtt több millió civillel, néhány zászlóaljnyi rombolóval és a hozzá tartozó sereggel, meg egy rakat fel nem használt

alkatrésszel és fegyverrel tömött flottát küldött a területünkre, mondván inentől a mi felelősségünk, amit lehet használjunk fel a túlélésre. Hát megtettük. A fékezőrakétákat például erre az anyahajóból kolonizálónak alakított egységekre tettük fel jobb híján, ahogy a polgárai és katonái közül is több ezen a hajón utazik. Lementem hát két segédrobottal megnézni, pontosan mit is lehet tenni. Úgy ítélt meg egy foltozással megoldható, nincs szükség cserére. Így a robotoknak kiadtam az utasítást, és néztem, ahogy megcsinálják. Ezután ebédig csak feküdtem az ágyamban néha-néha valami zenét kérve a robotpilótától. A ylow säbmurn című népdalt például, amihez sok kedves emlék fűzött, mert édesanyám kiskoromban sokat énekelte. Vagy a nagyjából ebből az évszázadból származó 7. szimfóniát Beethoventől. Meg a Gaacti weken-t Mi'k O'no -tól. Ezek a zenék valamelyest jobb kedvre derítettek, de ebéd után megint elég rosszul éreztem magam. Megnéztem két filmet, az sem segített.

Később utána néztem a flotta-protokollban, mi ilyenkor a teendő. Azt írták, hogy extraterrestrikus depressziótól szenvedek és, hogy beszéljek egy hajón tartózkodó pszichológussal. Jó vicc! Azt is megemlíti, hogyha történetesen nem lenne pszichológus vagy más elérhető ember, szedjek be hangulatjavítót. Amiből nem hoztunk. Az egyetlen fennmaradó opció, hogy kutassam fel az anyabolygómhoz, lakóbolygómhoz vagy fajomhoz tartozó, azokra emlékeztető tárgyakat, hordjam őket magamnál, használjam őket, emlékezzek vissza a hozzájuk kötődő történetekre. Írjak naplót amennyiben mód van rá. Ezt, úgy gondoltam, talán meg tudom csinálni, hátha javít valamit a helyzeten. Még aznap nekiálltam kutakodni a hajón és találtam is néhány dolgot. Egy noteszt a raktárban és egy tollat hozzá, néhány thyrrinxi életképet a parancsnokhelyettes szobájában, egy adathordozót a technikus-teremben, rajta a földi virtuális hálózat egy részének másolatával és még néhány más érdekes holmit. A tárgyak felkutatása némileg feljavította a hangulatom, de le is fárasztott, így az ellenőrzés után rögtön el is aludtam.

3. (3101 április 3.-4.)

Közvetlen a „reggeli” ellenőrzés után kezdtem el írni a naplót, elsőnek bepótolva az első két „napot”. Azért döntöttem a kézzel írt formátum és a földi időszámítás mellett, hogy ezzel is emlékeztessem magam hova is tartozom, mi is a céloim. Tényleg, mi is a céloim? És miért pont a földi időszámítást választottam? Az utóbbira talán könnyebb a válasz, szóval azzal kezdek. Személyesen csak egyszer jártam a Földön. A Plitklason születtem, életem nagy részét pedig a Thyrrinxen töltöttem. Csak egyszer voltam az emberiség anyabolygóján, amikor a lázadók ellen harcolva megálltunk ott tankolni, és ha már arra jártunk, kicsit körülnéztünk. A bolygó lakossága és nyersanyagai alapján egyáltalában nem mondható nagynak, vannak ennél sokkal nagyobb erőforrást jelentő, jobb taktikai

helyzetben lévő emberlakta planéták is (bár az is igaz, hogy mindazon kolónialakók ősei, akiket nem a lombikban keltettek életre, többségében a Földről jöttek és sok ma használt nyersanyag is onnan származik). Ráadásul az emberi faj kezdeti tapasztalatlansága és mohósága miatt a bolygó tele van szeméttel és az atmoszféra meg a biodiverzitás is igen leromlott. Sőt a Föld felszínének egy nem elhanyagolható hányadán olyan emberek élnek kvázi-rezervátumokban, akik nem kérnek az űrkorszakból, idegenekből, bolygóközi munkamegosztásból és hasonlókból. Valahol meg tudom őket érteni... Mindenesetre az az egy-két milliárd ember, aki a Földön élt és foglalkoztatta a légkörön túli helyzet, képes volt vezető szerepet játszani az ember-föderációban. Pedig a Meta vagy a Thyrrinx egyszerűen lerohanhatta volna az anyabolygót, a hatalmas fölényük miatt vagy akár csak lehurroghatták volna őket a föderáció gyűlésén, mégsem tették. Végig egyfajta tiszteletbeli elnök szerepet játszott az emberi kolóniák között, a gyűlésen az esetek nagy többségében azt szavazták meg, amit a földi delegáció javasolt. Minden kolónián hivatalos volt az univerzális és a saját mellett a földi időszámítás is, mindenhol ott voltak a földi vallások és kultúrák, minden híradóban szerepeltek a anyabolygóról szóló hírek, legyenek azok bármilyen jelentéktelenek is, és minden egyes kolóniával volt közvetlen, rendszeres űrjáratuk, függetlenül a kihasználatlanságtól. Még a lázadók is külön írásban rögzítették, hogy cselekedetük nem a Föld ellen irányul (hanem a Meta és a Thyrrinx belpolitikai befolyásolásai és kereskedelmi monopóliumai ellen), és semmi szín alatt nem fogják lebombázni őket, még ha az ellenséges oldalra is állnak. Egész a látogatásomig nem értettem igazán miért kell ennyire a valódi súlyán felül kezelni és tisztelni a Földet. Akkor viszont leesett. Az összes kolónia, alkolónia és bázis ahol eddig jártam életem során mind hasonló épületekből álló, szabályos alaprajzú és elhelyezkedésű városokból, bányákból és farmokból állt. A legnagyobb városok mértani távolságra egymástól, az eggyel kisebb méretűek szabályos hatszög alakzatban körülöttük, a még kisebbek pedig azok körül hatszögben és így tovább a Christaller-féle rendszer szerint. Sehol semmi felesleges, mindent uralt az ember, amire szüksége volt. Még a légkört is ők alakították hatalmas éghajlat befolyásoló berendezésekkel. Ezeken a helyeken a spontaneitás vagy az eredetiség csak nagyon kis teret kapott a bolygófelszín kialakításában, lényegében csak mikroszkóppal láthatóak a különbségek. Ehhez képest az anyabolygón már messziről látszik, hogy nem így van. Az éghajlat vad és szeszélyes, a környezet változatos, a városoknál pedig ugyan megvan a hatszögesedés - hiszen ennek megfigyeléséből jött az ötlet -, de az organikus történeti fejlődés nagyban „torzította” ezt. Az űrből is látszódnak a szeméthalmok és a néhány atombomba-kráter, de a kínai nagyfal és a rezervátumok is. Egyszerűen látszik mennyit megélt ez a bolygó, csak úgy sugárzik belőle az ősiség érzése. Mikor a felszínre léptem Cape Canaveralnál, megborzongtam, és az az érzésem támadt, hogy egyszer már jártam itt nagyon régen. Hát, ez a Föld tiszteletének háttere. Ez nem csak egy bolygó, hanem ez maga a Bolygó, az emberiség bölcsője.

Hogy mi a célom, az már nem ilyen egyértelmű. Sokszor gondolkodtam rajta korábban, de a körülmények változása miatt főleg az ébredésem óta eltelt nagyjából majd' három napon. A rövidtávú célom elméletileg egyértelmű: tíz - illetve most már csak hét - napig helytállni a hajón, megvédeni az emberiség feltehetően utolsó szabad, termékeny példányait, hogy eljussunk egy távoli, alig ismert bolygóra. Gyakorlatilag ez sem olyan egyszerű. Az utóbbi időben felmerült bennem a kérdés, hogy mi lenne, ha nem tenném? Mi lenne a következménye, ha kikapcsolnám a robotpilótát és belevezetném a hajót egy csillagba vagy felrobbantanám a motort vagy bekapcsolnám a rádiót és elkezdenék jeleket sugározni? Minden bizonnyal az lenne az emberiség halálos ítélete. De senkinek nem fájna. Akik le vannak fagyasztva azok most sem éreznek vagy tudnak semmit. Akik rabszolgák vagy halottak, azoknak meg már mindegy. Legfeljebb az én tudatomban okozna büntudatot a hajó megsemmisülése előtti utolsó pillanatokban. Túl nagy hatalom ez egy embernek. Elméletileg erre a küldetésre kellett volna egy külön pszichológiai alkalmassági vizsgálat, de már nem volt idő lebonyolítani, mert ellenségeink bármelyik pillanatban rajtaüthettek a bolygón. Persze a többség technikai ismeretek hiányában nem is lenne képes kikapcsolni a robotpilótát, meg átestek már az alapvető, besorozáshoz szükséges pszichológiai szűréshez képest eggyel magasabb rendűn, mivel nagyobb részük eddig is sok-sok ember életéért volt felelős. De akkor is... ez nem válasz arra, hogy miért vigyázzak a hajóra. Egy fajjal több vagy kevesebb a végtelen űrben, nem mindegy?

4. (3101 ápr. 4-5.)

A mai napon sem történt semmi különös. Még mindig a tegnapi gondolatok emésztenek. Alig köt valami az emberekhez! A szüleim és a menyasszonyom a Thyrrinxen maradtak amikor az üdlápiak megtámadták a bolygót és semmi hír nincs róla, hogy sikerült volna elszökniük előlük. Ha még nem halottak, akkor valamelyik üdlápi hadúr rabszolgái, ágyasai vagy a szervdonorai. Pont két nappal azelőtt tudtam meg a hírt mielőtt véget ért a szolgálati időm, és leszereltem. Ennek következtében nem sokkal utána jelentkeztem hivatásosnak. Rettentő rosszul éreztem magam és minden mindegy volt, máskülönben nem jelentkeztem volna az általam mélységesen lenézett erőszakszervezethez. Meg aztán nem is tudtam volna hova menni. Civilként egy kisebb űrjárművekre szakosodott cégem volt, ami a bolygóval együtt elveszett. A többi rokonom a Plitklason élt, de az a lázadók birtokában volt. Nem sokkal később, mikor a lázadók és az üdlápiak szembefordultak egymással (pontosabban az üdlápiak váratlanul hátbatámadták őket) a Plitklas volt az egyik első bolygó, ami elesett, így róluk sincs sok hír. Egyedül egy másodunokatestvérem tudott időben elmenekülni, ő rajta volt azon a bizonyos menekült flottán. Sikerült is beszélnem vele, de úgy tűnt annyira sokkolva volt, hogy elvesztette a józan esztét. Aztán beutalták valami földi elmeklinikára, viszont a Föld... nos, igen a földi

élet lényegében megsemmisült, miután az idegenek példastatuálásként teleszórták a légkört rendkívül mérgező fekete gázzal (azóta egyik oldalon sem ejtenek foglyokat). Állítólag az összes kiirtott, vagy épp kiirtás alatt álló faj anyabolygójával ezt teszik, így már jó messziről látszanak a fekete bolygók, az üdlápi faj hatalmasságának lenyomata. És minden fajt kiirtanak vagy teljesen behódoltatnak, akitől területet foglalnak, mert félnek a revanstól. Nálunk sajnos nem volt opció a behódolás, még annyira sem tartanak minket, hogy hasznos alattvalók és csatlósok lehetnénk. Persze a behódoltaknak nem sokkal jobb, mint az ivartalanított rabszolgáknak. Néhány felfedező hajlamú ember még a háború előtt beutazta az üdlápi birodalom nagy részét, így viszonylag jó képet kaptunk a helyi életviszonyokról. Néhány jelképes kulturális és vallási tisztség kivételével a behódoltatott fajoknál minden pozícióban üdlápiak ülnek és az élet minden területét felügyelik. Az életszínvonalat szándékosan alacsonyan tartják, rengeteget kell dolgozni és a születésszámot is erősen korlátozzák. A szabályszegéseket aránytalanul erősen torolják meg, nem ritka, hogyha egy gyár alulmúlja a tervezett termelést, akkor az egész városrésznek csökkentik a fejadagját, akiket pedig felelősnek tartanak a kudarcért börtönbe zárják. Az összehangolt lázadást a távkommunikáció teljes elvágásával és a meglévő belső ellentétek tudatos kiélezésével fojtják el.

5. 3101 április 5.-6

Újabban a Thyrrinxhez és Földhöz kapcsolódó tárgyakat nézegetem sokat. Az a pendrive a földi internettel valami fenomenális, visszahozta az életkedvemet. Azt mondják 90%-ban pornó és úgynevezett mémek (vicces képek vagy videók) vannak rajta, és amennyire látom egy ez így is van. Egyesek egészen az internet kezdetéről a 20. század végéről származnak. Na persze ez azért nem az egész net - az még egy jelenlegi DNS-sel dolgozó adathordozón sem férne el -, hanem egy erősen megszűrt válogatás belőle, ami még így is hatalmas. Van itt minden... gyakorlatilag az emberiség egész történelme, az egyszerű emberek mindennapjainak látószögéből. Társkereső és közösségi oldalak, családok kezdete, fénykora és kihalása/széthullása, humor, morbid és perverz tartalmak, konzerv-igazságok, csilliószor újrafelfedezett nagy eszmék és történetek minden mennyiségben. Egy csomó írást átfutottam, már kiskorom óta imádom a meséket és valós történeteket is (sajnos nem sokszor volt alkalmam hódolni ezen szenvedélyemnek, mostanra szinte teljesen kikopott a történetmesélés). Vicces, hogy egyesek mit gondoltak anno a távoli jövőről, az űrkorszakról, az úgynevezett scifikben. Némelyik bámulatosan előrelátónak bizonyult, mások nagyon mellétrafáltak. Más történetekben az akkori jelenről vagy a múltból írtak... de voltak olyanok is amik egy alternatív, kitalált világról írtak - ezeket élveztem a legjobban - például egy olyanról amit egy oroszlán teremtett meg és ő volt ott az Isten. Egy másik pedig egy varázsló fiú kamaszkorát és érdekes kalandjait követte végig. De volt a kettő közötti határeset is:

az egyik oldalon például egy világon kívül élő emberről írtak furcsa történetet, aki üveggalickába zárt mindenféle valós világból vett dolgokat, amik valamilyen nagy dolognak voltak tanúi. Szívesen olvastam volna belőle többet, de a válogatásba, úgy tűnik, csak az első néhány novellájuk fért bele.

Közben a hajón is történt néhány kisebb dolog. A D21-es élelmiszerraktárban (korábban hangárként használták) felütötte fejét a penészgomba, így ki kellett dobni némi élelmet belőle és savval kitisztítani a fertőzött sarkot. Ezen kívül a hiperszonár bejelzett, hogy több ezer kilométerre előttünk van valami, és a mienknél jóval lassabb sebességgel közeledik. Remélem csak aszteroida vagy egy szupernóvarobbanás lökéshulláma. Nem örülnék neki, ha idegenek lennének, ugyanis errefelé nemigen járnak emberek (csak néhány szondánk, többek között az, amelyik a mostani uticél felszínén szállt le), nem tudjuk, kik élnek itt és mi a szándékuk.

6. (3101 április 6-7.)

Nagyon úgy tűnik, hogy idegenekkel állunk szemben. Pontosabban az biztos, hogy egy űrhajóról van szó, ami órákon belül elhalad mellettünk, viszont amennyire meg tudtam vizsgálni a különböző képalkotó berendezésekkel életjelet nem mutat, kapcsolatfelvételt nem reagál. Van egy folyamatosan kisugárzott szignáljuk, feltehetően valamiféle faj vagy egység azonosító lehet, de a hajó katalógusa nem ismerete fel. Vagy ügyesen elrejtőzött a légénység mert félnek tőlünk, esetleg hátba akarnak támadni, vagy ténylegesen üres a hajó, nem tartózkodik élőlény a fedélzetén. Az utóbbi nem is olyan ritka jelenség, fertőzés, emberrabló kalózkodók, elfogyott élelem vagy használhatatlanná vált hajó is okozhatja. Mindenesetre biztosra kell menjünk: közvetlen a mellettünk való elhaladása után én is befordulok majd mellé és egy darabig követem, rászegezett fegyverzetrel, miközben a szondáinkat átküldöm kivizsgálni a belsejét.

Erős a dilemmám, hogyha valakit találok szétlőjem-e a hajót... A szabályzatban ez szerepel, de megint csak egyre kevésbé érzem, hogy az emberiség fennmaradása megérné ennyit. Ma sétálgattam kicsit a hibernációs kamrák körül. Néztam a mély kómában lévő emberek arcát. Alig van egy-két ismerős. Ott volt két bajtársam a kiinduló bolygónk, a Moud-Egerton alkolónia, helyőrségéből, akik felkerültek a hajóra. Nem mondanám, hogy barátok voltunk inkább amolyan véd- és dac szövetség alakult ki közöttünk, meg viszonylag jóban voltunk egymással. Hozzám hasonló céltalanul sodródó emberek, kevés kötődéssel a világhoz. Volt egy igazi barátom is a helyőrségben, akit még besorozott koromból ismertem, de sajnos ő nem sokkal az indulás előtt lebetegedett így ott maradt az alkolónián, amit mostanra már valószínűleg el is foglalt az üdlápi birodalom. Az ottmaradtak megesküdték, hogy utolsó vérükig fognak harcolni és a hajó minden nyomát eltüntetik, nehogy utánunk jöjjenek az ellenségeink. A Moud-

Egerton az egyik utolsó végvárunk (volt?) és ezért maradhattam én életben. A Föld eleste után ugyanis a Metán tartott rendkívüli legfelsőbb gyűlésen kiadták az úgynevezett Omega parancsot, ami kifejezetten az emberiség túlélésére szolgáló terv volt. A terv lényege, hogy az emberi föderáció néhány távoli bázisáról vagy alkolóniájáról indítsanak el nagyon-nagyon messzi, szondáink által lakhatónak minősített bolygókra kolonizáló hajókat, lehetőleg teljes titokban (a szükséges készletek és alkatrészek egy részét már jóval korábban elásták titkos raktárakban a bázisok felszíne alatt), egymástól függetlenül. Amennyire a hírekből tájékozódni tudtam, az üdlápiak gyorsabban haladtak, mint az Omega-terv végrehajtói - hiszen mi is éppenhogy csak meg tudtunk lógni az ostrom elől, pedig a Moud-Egerton az üdlápiaktól egyik legtávolabb eső bolygónk - ezért valószínűsítem, hogy csak mi maradtunk. Sokan próbáltak más idegenekhez szökni, de azok üdlápi zsarolás vagy megvesztegetés hatására kitoloncolták őket. Mikor az egyik spnut hivatalnok saját szakállára úgy döntött, mégiscsak nagylelkű lesz, pár héttel később szó nélkül porig rombolták az egész várost az üdlápiak.

Egy másik termet a politikusoknak tartanak fenn. Ironikus, hogy pont két ősellenséget tettek egymás mellé. Ráadásul mindkettőt szívből gyűlölöm. Az egyik a Thyrrinx hadügyminiszter-helyettese. Ő az elithez tartozó családja révén került pozícióba - és lényegében erre az űrhajóra is - és nagy eséllyel tőle származik két „zseniális” ötlet. Az egyik, hogy nyúljanak bele a később - pont ezért - lázadó bolygók belügyeibe, a másik pedig, hogy közvetlenül a Thyrrinxről indított rakétákkal terrorbombázzák a lázadók városait. Ennek a másodiknak volt a következménye az, hogy a lázadók megkérték az üdlápiakat a Thyrrinx elfoglalására. Egész pontosan lehet tudni, kik írták alá ezt a „kérést”. Többek között a mellette fekvő populista lázadó népvézér, aki a lázadás kirobbanásáig egy senki volt, egy gyári munkás, de mihelyst igény támadt az uszításra megtalálta a számításait és egészen az ottani vezetőség első vonaláig felküzdötte magát, eszközökben nem válogatva. Mikor nem sokkal a Thyrrinx veszte után a lázadók kibékültek a föderációval ő volt az első, akit kirúgtak, sőt hadi törvényszék elé állították, de aztán az ítéletét frontszolgálatlaltal kiváltotta. Végül politikai lavírozásainak köszönhetően ő lett a hozzánk emigrált (maradék) lázadóknak a vezetője így kénytelenek voltunk felvenni erre az űrhajóra. Kíváncsi lettem volna milyen képet vágtak mikor kiderült, hogy itt egymás mellé kerültek.

Egy másik teremben csak nők voltak. Itt feküdt Bella Xantrx is, aki az alkolónia helyőrségében a barátnőm volt. Vagy legalábbis kavartam vele. Eredetileg egy prostituált volt a katonák igényeinek kielégítésére, később élelmiszerboltban lett eladó. Igazán nagy szerelmet sosem éreztem iránta, és ahogy most nézem az arcát szintén nem dobban nagyokat a szívem. Jó társ volt, valamennyire kielégítette a lelki és fizikai szükségleteimet, de a menyasszonyomat nem pótolhatta, mert mikor Bellával voltam akkor is csak ő járt a fejemben.

7. bejegyzés (3101 ápr. 7.)

Az átvizsgálás érdekes eredményeket hozott. A szondák nem találtak életjeleket, sőt halottakat sem. Bár ez nem egészen állja meg a helyét, mert a hajó anyaga részben szerves volt, növényekből készült, amik már elhaltak. Az űrjármű egy réges-régen kihalt fajé volt, amiket már csak a galaktikus történelemkönyvek ismernek. Az utolsó élő Amsgakokat akkoriban látták mikor a Homo Erectus kifejlődött. Több tízmillió évig gyakoroltak hegemoniát a galaxisunk felett. Aztán egyszer csak pár ezer év alatt mind eltűntek. Először fokozatosan beszüntettek mindenféle érintkezést a többi fajokkal, aztán lerombolták a városaikat és mindenhol helyreállították a természetet eredeti állapotában. Aztán felültek az űrhajóikra és... inentől két verziója van a történetnek: az egyik szerint beleszálltak a galaxis középpontjában található szupernehéz feketelyukba, a másik szerint átmeditáltak magukat egy fejlettebb létsíkba. Nem tudom melyik az igaz, de a hajó belseje lenyűgöző volt. A fala tele volt ismeretlen szimbólumokkal és szobrocskákkal a padló pedig elhalt szerves anyagból állt többnyire. A szondákkal mindent alaposan lefotóztattam, a fedélzeti kompjúter adatait is betöltöttem. Remélem sikerül majd dekódolni, ilyesmivel nem gyakran találkozok az ember.

8. bejegyzés (3101 ápr. 8.-9.)

Nos, úgy tűnik elég nagy hibát követtem el tegnap. Vagyis nem tudom, hogy ez hiba-e. Ugyanis az amsgaki kódolásban egy vírus volt, ami a legközelebbi csillag felé kormányozza a hajót és padlógázt ad rá. Akárhányszor megpróbálok kívülről benyúlni a központi rendszerbe csak az univerzum képe jön be. Annak alapján, amit itt leírtam, nekem most csak hátra kéne dőlnöm, és kivárni azt az egy-két napot, amíg bekövetkezik a „baleset”, de ehhez valahogy mégsem fűlik a fogam. Én akarok dönteni, nem egy hülye vírus. Lehet, hogy ők megunták a létet, de ezt ne akarják ránk diktálni. Mindenesetre most azon próbálkozok, hogy valahogy kívülről meghekkeljem a vírusos központi rendszert.

9. bejegyzés (3101 ápr. 9.-10.)

A mai nap történéseit végképp nem tudom hova tenni. Meghekkelnem a rendszert és mikor már egész közel jártunk a csillaghoz, akkor egyszer csak sikerült kimozdítanom a hajót a pályájáról. Aztán összeestem, elájultam, és a parancsnoki székben ébredtem. A vírusnak nyoma sem volt és az eredeti nyomvonalon haladtunk tovább. A szondákban egyetlen kép sem maradt. Talán álmodtam az egészet? De akkor mit keresnek itt a naplóbejegyzések? Azt hiszem halucináltam. Megesik az emberrel mikor a mélyűrben sokáig társaság nélkül marad. Csak az egész valahogy olyan valós volt...

10. bejegyzés (3101 ápr. 10.-11.)

Kezd összeállni a kép. Ma egy kicsit bővebben utánanézttem az amsgakiaknak. Azt írják, hogy fantom-hajóik még ma is fel-fel bukkanhatnak, sokan ezt vélik annak a bizonyos „magasabb létformának”. Mindenesetre az eddigi összes felbukkanásuk valamilyen katasztrófa elhárításához, valakinek a bölcsőbbé tevéséhez kötődik. A beszámolóik rendszerint hirtelen kapott nagy élettapasztalatot emlegetnek. Szóval kvázi az univerzum őrangyalai. Kaptam tőlük egy halucinációt amiben meg kell mentenem a hajót, hogy a valóságban ne legyen kedvem tönkretenni. Ravasz terv, és bejött. Tényleg nem érzek tovább késztetést az emberiség elveszejtésére. Még nincs itt az ideje.

Blabla sah